

ordning, nemlig at Menighedsraadet er Repræsentant for en anden Vælgermængde end Sogneraadet, saa er man inde paa en meget farlig Vej.

Af disse Grunde vil jeg altsaa ikke stemme for dette Ændringsforslag, men jeg gentager, at det forekommer mig at ville være ganske urigtigt overhovedet at forcere en Lov om dette Spørgsmaal igennem Tinget, da det er saa øjensynligt, at der her er en Sag, der trænger til en grundig fornyet Undersøgelse. Og jeg maa udtale min allerstørste Forbavselse over, at man her i Rigsdagen kan høre en Udtalelse af den Art, som kom fra det ærede Medlem Hr. Nis Nissen, om, at en saa vigtig Sag som denne undersøgte han ikke, fordi han paa Forhaand har sit Standpunkt og havde læst en Artikel som den, han omtalte. Jeg har i hvert Fald læst en af disse Artikler af Stiftskasserer Rasmussen, og jeg maa sige, at der var saa mange Fejl i den, at det forekommer mig højest forbavsende, at man kan overbevises ved en Meddelelse af den Art.

Ordføreren (J. P. Nielsen): Ja, saa var der dog flere end just Regeringspartierne, som ikke var indforstaaede med det Ændringsforslag, som det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen mente, det var en meget stor Fejl, vi ikke tog imod.

Vi har, som jeg sagde før, gjort den Opdagelse, at hver Gang noget ikke passer den besiddende Bondestand dernede, saa kommer de og fortæller, at det, man havde i Tyskernes Tid, var langt bedre. Det er det, de absolut maa værnes af med. Vi vil holde fast paa, uden juridiske Fortolkninger eller noget andet, at Befolkningen, særlig den Del af den, der stemte for at komme til Danmark, ogsaa har en Forpligtelse til at gaa ind under danske Love og danske Forhold. Det fraviger vi ikke, for det vil blive en Ulykke for Danmark at fravige det Standpunkt.

Naar vi ser paa Mindretallets Ændringsforslag, skulde man næsten tro, at det havde den Opfattelse, at den sønderjydske Befolkning ikke kunde faa noget at strides om, at det var ganske nødvendigt at give den langt ud i Fremtiden en eller anden Ting, som den vedblivende kunde strides om. Det, der her er foreslaaet af Mindretallet, kan de leve længe paa dernede; her er noget, de kan blive ved at strides om i mange Herrens Aar. De skal stemme hver Gang en Præstegaardsavling bliver ledig eller Kontraktforholdet ophører. Vedtages Afhændelsen ikke, skal der gaa 8 Aar, saa faar man en anden Afstemning.

Og vedtages den heller ikke der, skal der en tredje Afstemning til. I Sønderjylland vil man foruden de almindelige Ting, vi strides om ved de politiske og kommunale Valg, kunne faa et nyt Valg, og det vil sikkert ikke skabe Ro i den sønderjydske Befolkning. Ellers har man jo fra den Side gjort gældende, at man maatte se at faa det Spørgsmaal løst for i saa høj Grad som muligt at skabe Ro i Befolkningen dernede. Og saa er der en Ting til: vi skaber ingen Sunde ensartede Forhold dernede paa dette Omraade. En Kommune kan vedtage, at Præstegaardsjorden skal udstykket, men Kommunen ved Siden af, hvor der maaske er Folk, der i lige saa høj Grad trænger til at komme i Besiddelse af Husmandsbrug, kan forkaste Forslaget, og det er ganske klart, at alene det, at disse to Forhold holdes op mod hinanden, vil kunne skabe forøget Bitterhed. Demokrati bestaar dog virkelig ikke deri, at man kan faa Lov til i Tide og Utide at stemme, det bestaar dog i at gøre Forholdene saa ensartede som vel muligt, og det tilstræber det Ændringsforslag, som her foreligger, i hvert Fald ikke.

Der er en Ting til, som her gør sig gældende. Venstre har jo faaet gennemført Loven af 30. Juni 1922 mod den daværende Oppositions Modstand, idet vi allerede den Gang hævdede, at det var dansk Lov, der skulde gælde i Sønderjylland, der skulde ingen Undtagelsesbestemmelser træffes. Venstre sidder nu i det, i det det har vist sig, at denne Lov fuldstændig har spillet Fallit i Sønderjylland. Den er blevet saboteret af Menighedsraadene, man har ikke fulgt den Anvisning, som den har givet, og den videre Udvikling af Forholdene dernede maa Venstre tage Ansvar for. Vi vil ikke være med til at gøre nye Undtagelser, for saa er det os, der faar Ansvar for det.

Det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen sagde, at han begreb ikke, at den nuværende Regering ikke tog imod dette Ændringsforslag. Vi kan virkelig ikke gøre ved, at der er noget, det ærede Medlem ikke begriber, der er maaske saa mange Ting, han ikke begriber. At Regeringen og Socialdemokraterne ikke tager imod dette Ændringsforslag, er naturligt ud fra de Synspunkter, vi har gjort gældende her, bl. a. ogsaa det Synspunkt, at det skal jo ikke være saaledes i Fremtiden, at naar der vedtages en Lov i den danske Rigsdag, skal man nede i de sønderjydske Kommuner først stemme om, hvorvidt den skal have Gyldighed for Sønderjyllands Vedkommende. Det er et galt Princip, og det vil vi ikke være